

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 516/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 15 Co 144/2015-553 z 21. októbra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2016 faxom doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 144/2015-553 z 21. októbra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. V písomnej forme bola sťažnosť doplnená podaním osobne doručeným ústavnému súdu 14. marca 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako žalovaný v konaní o náhradu škody vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 77/2007 na základe žaloby obce [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obec“). Sťažovateľ pôsobil do roku 2003 ako starosta obce, pričom ako podnikateľ uzatvoril s obcou zmluvu o dielo, aj keď si bol vedomý, že obec nemá prostriedky na zaplatenie pohľadávky vzniknutej z predmetnej zmluvy. Po vykonaní diela fakturoval obci 2 471 943 Sk. Ako starosta obce nezabezpečil uhradenie faktúr, ale ako podnikateľ podal proti obci žalobu o zaplatenie fakturovanej sumy. Okresný súd o tejto žalobe rozhodol rozsudkom na základe uznania č. k. 8 Cb 27/02-37 zo 14. marca 2002 tak, že obec zaviazal zaplatiť sťažovateľovi žalovanú sumu s 10 % úrokom z omeškania od 29. novembra 1999 do zaplatenia, ako aj trovy konania v sume 123 595 Sk. Obec ako žalovaná v uvedenom konaní zastupovala (a uznávací prejav na pojednávaní okresného súdu uskutočnila) osoba na základe poverenia sťažovateľom ako starostom obce. Sťažovateľ potom proti obci inicioval začatie exekučného konania, v ktorom bola žalovaná a právoplatným rozsudkom súdu priznaná suma vymožená. Preto podľa názoru obce ako žalobcu sťažovateľ jej spôsobil škodu pozostávajúcu z úrokov z omeškania (1 193 167 Sk), trov základného konania (123 595 Sk) a trov exekúcie (565 220 Sk).

3. Okresný súd o žalobe obce rozsudkom č. k. 11 C 77/2007-494 z 20. októbra 2014 rozhodol tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť obci 56 843 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V odôvodnení vyslovil právny názor, podľa ktorého *„sa funkcia starostu obce nevykonáva v pracovnom pomere, preto vo vzťahu k zodpovednosti za škodu nie je možné aplikovať ustanovenia Zákonníka práce... Nemožnosť aplikácie Zákonníka práce však neznamená absolútne zbavenie sa zodpovednosti starostu obce za jeho konanie počas výkonu tejto funkcie. Preto je potrebné aplikovať všeobecnú právnu úpravu, teda Občiansky*

zákonník.“. V nadväznosti na to okresný súd poukázal na § 415 a § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákoník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákoník“) a uviedol, že sťažovateľ „vo funkcii starostu obce bol povinný konať tak, aby nedochádzalo ku škode na majetku obce. V prípade, že tak nekonal, nesie zodpovednosť ako fyzická osoba.“. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľ „nemohol uprednostňovať svoje záujmy ako podnikateľa, keďže zároveň bol aj starostom obce [REDAKOVANÉ]. Ako starosta vedel a musel vedieť o zlej finančnej situácii a mal zrealizovať kroky k tomu, aby sa s obcou dohodol nejakým spôsobom na splátkovom kalendári pri výške splátok ktorá bola v možnosti obce a zamedziť aby nevznikla obci škoda. Svoje povinnosti si žalovaný ako starosta obce po predložení faktúr obci, teda po dni 15. 11. 1999 nesplnil... Žalovaný bol starostom ešte asi tri roky po dátume splatnosti faktúr za vykonané dielo, je preto dôvodné domnievať sa, že za uvedené obdobie bolo jeho povinnosťou zabezpečiť finančné prostriedky na úhradu faktúr a vyhnúť sa tak omeškaniu. Ak žalovaný túto svoju povinnosť nesplnil, nesplnil si tak prevenčnú povinnosť, ktorá mala zabrániť vzniku škody obci spočívajúcej v zmenšení jej majetku zaplatením úrokov z omeškania, zbytočnej úhrade trov pôvodného konania a trov exekúcie.“.

4. Okresný súd tiež poukázal na konanie vedené pod sp. zn. 8 Cb 27/2002 a uviedol, že počas tohto konania „bol žalovaný ešte vo funkcii starostu. Súd preto skúmal, či žalovaný ako starosta vynaložil všetko úsilie, aby k sporovému konaniu nedošlo, teda aby nevznikla ďalšia škoda predstavujúca trovy konania 8Cb 27/2002. Súd má za to, že ani túto povinnosť si žalovaný nesplnil. V konaní 8Cb/27/2002 vznikli trovy vo výške 123.595,- Sk za zaplatený súdny poplatok. Je preto otázne, či išlo o účelné trovy, keďže žalobný nárok v tomto konaní obec [REDAKOVANÉ] vôbec nespochybnila, uznala ho. Obec [REDAKOVANÉ] v konaní zastupovala osoba poverená žalovaným ako starostom. Ak teda nebol sporný nárok žalovaného, ktorý bol zároveň aj starostom sa mohol ako podnikateľ s obcou dohodnúť mimosúdne, prípadne uzavrieť zmier, kde by nebol taký vysoký súdny poplatok. Je evidentné čo vyplýva z celého konania žalovaného, že uprednostňoval svoje záujmy ako podnikateľa pred záujmami obce [REDAKOVANÉ], kde vykonával funkciu starostu, čím porušil svoje povinnosti ako starostu obce dané zákonom.“.

5. Sťažovateľ mal podľa názoru okresného súdu takisto možnosť zabrániť vzniku trov exekúcie (565 220 Sk), a to „uzavretím primeraného splátkového kalendára, ktorý by bol v možnostiach obce [REDAKOVANÉ]... Žalovaný svoje tvrdenia o tom, že sa snažil dohodnúť s obcou... hodnoverným spôsobom v konaní nepreukázal. Žalovaný taktiež nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že mal zabezpečené financovanie realizovaného projektu zo štátneho rozpočtu. Nepreukázal, že ako starosta mal reálnu možnosť získať prostriedky na financovanie predmetu zmluvy. Naopak svojím konaním vystavil rozpočet obce neprimeranému riziku, čoho následkom bola nútená správa.“

6. Okresný súd zdôraznil, že „z vyjadrenia súdneho exekútora povereného vykonávaním exekúcie vyplýva výška realizovanej exekúcie, t. j. to kedy bola uhradená istina a následne od toho výška úrokov z omeškania. Výška úrokov z omeškania, t. j. 1.023.639,- Sk ich vyčíslenie vyplýva z podaného znaleckého posudku v trestnom konaní. To, že v skutočnosti boli úroky z omeškania v rámci exekúcie obcou [REDAKOVANÉ] uhradené vyplýva zo samotnej exekúcie a vyjadrenia súdneho exekútora ako aj z jeho výpovede dňa 18.06.2014. Výška trov pôvodného konania 123.595,- Sk, za zaplatený súdny poplatok je taktiež nepochybná, vyplýva z prvostupňového rozsudku. Výška trov exekúcie, t. j. 565.220,- Sk, t. j. 18.761,87 eur vyplýva z vyjadrenia súdneho exekútora, ktorý podľa zákona má nárok na odmenu za vykonanie exekúcie a tento jeho nárok nie je možné spochybníť... Zo správy súdneho exekútora zo dňa 10.03.2014 nepochybne vyplýva, že všetky tieto žalobcom požadované nároky a ich výška boli uspokojené žalobcom ako povinným v rámci exekúcie... Súdy exekútor vo svojom vyjadrení potvrdil, že exekúcia skončila vymožením zodpovedajúcej sumy istiny, úrokov z omeškania, trov konania ako aj trov exekúcie vrátane DPH... Evidentne teda došlo k zmenšeniu majetku žalobcu.“

7. Okresný súd nepovažoval obcou uplatnený nárok na náhradu škody voči sťažovateľovi za premlčaný. Uviedol, že „začiatok plynutia premlčacej lehoty je závislý nielen od momentu protiprávneho konania, ale aj od momentu vzniku skutočnej škody, teda zmenšenia majetku poškodeného a jeho vedomosť o tejto škode. Preto, keďže úroky z omeškania, trovy predchádzajúceho konania a trovy exekúcie boli uhrádzané

počas exekúcie, námietka žalovaného vo vzťahu k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku... nie je dôvodná.“.

8. Rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním. V ňom uviedol, že „ak okresný súd rozlišoval medzi [REDAKOVANÉ] ako starostom a [REDAKOVANÉ] ako podnikateľom,... ide o právny nezmysel. Každá fyzická osoba má len jednu právnu subjektivitu a nemôže v právnom prostredí vystupovať v dvojedinom postavení!!! Žalovaný [REDAKOVANÉ] – ak ako fyzická osoba má nárok na úrok z omeškania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia súdu voči obci [REDAKOVANÉ] tak súčasne v tom istom čase tie isté úroky z omeškania z tej istej zmluvy o dielo a z toho istého súdneho rozhodnutia nemôžu byť na strane [REDAKOVANÉ] škodou, ktorú by mal zaplatiť obci [REDAKOVANÉ]... ak súvisiaci rozsudok je záväzný pre všetkých zainteresovaných, potom nie je možný ten záver, že tu obci vznikla škoda pozostávajúca z úroku z omeškania, z trov súdneho konania a z trov exekúcie – to isté nemôže byť legálnym plnením na strane jedného subjektu (oprávneného) a súčasne škodou na strane druhého subjektu (povinného)... Iný záver je v právnom štáte neudržateľný...“.

9. V odvolaní sťažovateľ taktiež uviedol, že „dielo podľa zmluvy obec dostala a miestne komunikácie má vo svojom vlastníctve. Z uvedeného dôvodu nesplnenie prevenčnej povinnosti vyvodzovať z toho, že počas funkčného obdobia starostu sa mu nepodarilo zaplatiť faktúry v lehote splatnosti je neskutočné tvrdenie, ktoré nemá oporu v zákone o obecnom zriadení a v súvisiacich predpisoch. Ak sa obci nepodarilo zabezpečiť mimorozpočtové krytie danej investičnej akcie, nemôže to byť podraditeľné pod § 415 Občianskeho zákonníka...“.

10. Sťažovateľ v odvolaní upozornil, že obec svoj nárok voči nemu žalobou uplatnila 31. júla 2006, a preto „minimálne 2-ročná subjektívna premlčacia lehota k jednotlivým položkám, ktoré tvoria údajnú škodu, márne uplynula... Takže, ak okresný súd je toho názoru, že škoda obci vznikla, tak vzhľadom na vznesenú námietku premlčania mal žalobu zamietnuť...“. Okresnému súdu sťažovateľ vyčíta, že nevysvetlil „ako sa... vyporiadal so začiatkom plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby. Ak si žalobca uplatňuje

v rámci náhrady škody úroky z omeškania, trovy konania a trovy exekúcie tak je zrejmé, že pri úrokoch z omeškania a trovách konania musela škoda vzniknúť najneskôr momentom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu... č. k. 8Cb 27/2002 – 37 zo dňa 14.03.2002, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.03.2002 a ak si žalobca škodu uplatnil až 31.07.2006, tak minimálne tieto dve položky tvoriace údajnú škodu sú nepochybne premlčané. Zároveň pokiaľ ide o ďalšie úroky z omeškania a o trovy exekúcie upozorňujem, že ak starosta obce [REDAKOVANÉ] spôsobil škodu, tak som to nebol ja, ale súčasný starosta obce, ktorému zo strany súdneho exekútora pri začatí exekúcie bol ponúknutý splátkový kalendár, ktorým by sa pôvodná splatnosť nahradila novou splatnosťou, čím by mi zanikol nárok na úroky z omeškania v zmysle právoplatného rozsudku a malo by to vplyv aj na exekučné trovy, čo tento starosta nepochopiteľne odmietol...“.

11. Krajský súd rozsudkom č. k. 15 Co 144/2015-553 z 21. októbra 2015 odvolaním napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku potvrdil. Zdôraznil potrebu rozlišovania postavenia tej istej fyzickej osoby vo sfére práva verejného a práva súkromného či potrebu rozlišovania fyzickej osoby v záväzkovo-právnych vzťahoch nepodnikateľského charakteru a podnikateľského charakteru. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ „vo funkcii starostu obce porušil ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, v zmysle ktorého bolo jeho povinnosťou hospodáriť s majetkom obce a majetkom v štátnom vlastníctve, ktorý bol obci zverený v prospech rozvoja obce a jej občanov a nie spôsobom, ktorého dôsledkom bola nútená správa obce. Žalovaný vystavil obec neprimeranému finančnému zaťaženiu, ba dokonca priamemu riziku nesplnenia záväzku, keď ako štatutárny orgán obce uzatvoril zmluvu o dielo na realizáciu opravy a výstavby miestnych komunikácií, resp. na uzatvorenie takejto zmluvy splnomocnil ďalšiu osobu. Je nepochybné a vyplýva to aj z písomnosti predložených v trestnom spise týkajúcich sa rozpočtu obce na roky 1998 a nasledujúce, že rozpočet obce vôbec nepočítal s tak rozsiahlu investíciou a pokiaľ sa žalovaný ako starosta obce spoliehal na dodatočné zabezpečenie finančných prostriedkov, tak konal nerozvážne a nezodpovedne, za čo musí niesť zodpovednosť. Porušil tak ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka... Keďže všetky nároky žalobcu (úrok z omeškania, súdny poplatok v obchodnom spore a trovy exekúcie) by neboli vznikli, ak by sa žalovaný nedopustil vyššie opísaného konania, teda uzatvorenia zmluvy o dielo,

nesie zodpovednosť za škodu predstavujúcu uvedené nároky, zaplatením ktorých došlo k zmenšeniu majetku žalobcu. Porušenie prevenčnej povinnosti žalovaným, okrem nezabezpečenia finančných prostriedkov na úhradu predložených faktúr, nevykonania prejavu uznania dlhu a tiež neuzavretia dohody o prijateľnom splátkovom kalendári, ako to konštatoval súd prvého stupňa, je možné vidieť aj v konaní vyššie opísanom, na čo poukazuje aj prvostupňový súd. “

12. K odvolacej námietke sťažovateľa, podľa ktorej žiadna škoda obci nevznikla, krajský súd uviedol, že *„predmetom náhrady škody nie je cena diela, teda zhotovenia miestnej komunikácie, ale nároky súvisiace so vznikom pohľadávky žalovaného ako podnikateľa a jej včasným neuhradením. Právne irelevantné je namietanie skutočnosti, že zo strany žalovaného nejde o porušenie prevenčnej povinnosti, ak nezabezpečil mimorozpočtové krytie investičnej akcie. Takáto námietka žalovaného postráda logickú súvislosť s tvrdením žalovaného v priebehu konania, že predmetná investičná akcia mala byť krytá z mimorozpočtových finančných prostriedkov, ktorých možnosti a rozsah zabezpečenia mal a musel žalovaný ovládať, keďže vo funkcii starostu obce bol už od roku 1994. Súd prvého stupňa nevytkol žalovanému, že ako podnikateľ sa domáhal zaplatenia sumy diela na súde ako to namieta žalovaný vo svojom odvolaní, ale vytkol žalovanému ako starostovi obce to, že takémuto konaniu mohol predísť správnymi a prijateľnými právnymi krokmi tak, aby uchránil obec od majetkovej ujmy. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že nemohol podať skôr návrh na exekúciu, keďže pohľadávka mu bola priznaná právoplatne až 23.3.2002, tak k tomuto tvrdeniu, ako aj tvrdeniu, že starosta obce nemohol predísť obchodnoprávnemu sporu odvolací súd uvádza, že splatnosť faktúr nastala v období od 1.10 do 17.10.1999 a tieto faktúry prevzala obec dňa 15.11.1999. Napriek tomu sa tento záväzok neodrazil v rozpočte obce ako pasívum v nasledujúcich rokoch... a ani na zasadnutí obecného zastupiteľstva sa tento dlh neriešil, ako to správne konštatoval vo svojom rozhodnutí aj súd prvého stupňa. Žalovaný ako starosta obce zodpovedný za majetkové pomery obce tak neučinil žiadne efektívne kroky k zníženiu zadlženosti obce, obec vystavil omeškaniu s úhradou ceny diela, súdnemu sporu, ako aj exekučnému konaniu. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že vykonával kroky vo vzťahu k štátu smerujúce*

k zabezpečeniu finančných prostriedkov na úhradu dlhu obce... Naopak, listinné dôkazy svedčia len o neriešení vzniknutej situácie...“.

13. K otázke premlčania obcou uplatneného nároku krajský súd uviedol, že „právo na náhradu škody bolo riadne žalobcom uplatnené v trestnom konaní a až do jeho právoplatného skončenia premlčacia lehota spočívala. Začiatok plynutia premlčacej lehoty navyiac je potrebné počítat' až po vykonaní jednotlivých úhrad žalobcom, ku ktorým došlo v priebehu exekučného konania, teda v časovom rozpätí od 9.3.2004 do 22.2.2010. Exekučné konanie bolo začaté dňa 29.4.2003 a k prvej platbe zo strany žalobcu došlo dňa 9.3.2004. Znamená to, že až uvedeným dátumom začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota pre uplatnenie nároku žalobcu. Postupnými platbami tak dochádzalo k zmenšeniu majetku žalobcu a tým aj k postupnému začiatku plynutia premlčacích lehôt. Tieto lehoty však neuplynuli do 28.2.2005, kedy náhrada škody bola uplatnená v trestnom konaní.“.

14. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ zdôrazňuje, že „sa počas celého konania nároku obce [REDAKOVANÉ] bránil,... a opakovane poukazoval na to..., že nie je zrejmé akú konkrétnu povinnosť mal porušiť ako starosta,...“. Kritizuje, že „osobitný význam... súdy oboch stupňov prikladali rozhodnutiu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1319/2004 z 22. 2. 2005...“, hoci „vec posudzovaná v predmetnom judikáte bola zásadne odlišná od veci sťažovateľa“. Nadväzne sťažovateľ uvádza, že „zodpovednosť, za porušenie ktorej bola podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyvozená voči sťažovateľovi, je prevenčná povinnosť.... Všeobecná prevenčná povinnosť, zakotvená v ust. § 415 nie je konkrétnou povinnosťou jedného konkrétneho subjektu voči inému konkrétnemu subjektu. Z tohto ustanovenia vyplýva, vo vzťahu k majetku, len povinnosť všetkých, na ktorých sa ustanovenia Občianskeho zákonníka vzťahujú počínať si tak, aby vo všeobecnosti k škode na majetku nedošlo, teda aby nedošlo k úbytku majetku vo všeobecnosti. Bez ohľadu na všeobecnosť takto formulovanej povinnosti, je nepochybné, že sťažovateľ povinnosť ustanovenú v tomto zákonnom ustanovení neporušil, keďže k škode na majetku vo všeobecnosti nedošlo, keďže majetkové právo priznané rozhodnutím súdu jednému subjektu nemôže byť vo všeobecnosti vnímané ako škoda na majetku.. Plnenie

a vymáhanie záväzkov vzniknutých podľa právnych predpisov a priznaných právoplatným súdnym rozhodnutím nemôže byť všeobecnou škodou na majetku, ktorá je predpokladaná v ust. § 415 Občianskeho zákonníka.“.

15. Krajský súd podľa sťažovateľa nevysvetlil, z čoho „vyvodil... možnosť aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka... na vzťah medzi sťažovateľom ako starostom (bývalým) obce a zodpovednosťou sťažovateľa ako starostu voči obci pri výkone verejnej funkcie – orgánu obce“.

16. Sťažovateľ vyhodnocuje, že voči nemu „bola rozhodnutiami súdov, aj posledným, napadnutým touto sťažnosťou, vyvodená zodpovednosť za to, že obec nezaplatila za vykonané dielo. Záver o tom, že uvedená skutočnosť zakladá zodpovednosť sťažovateľa ako starostu podľa § 415 v spojení s § 420 Občianskeho zákonníka je v rozhodovacej činnosti súdov bezprecedentná a konštituuje zodpovednosť sťažovateľa ako starostu za hospodárenie obce, a plnenie jej záväzkov spôsobom, ktorý nevyplýva z ustanovenia žiadneho právneho predpisu... Interpretácia právnych predpisov a predovšetkým ich aplikácia na vec sťažovateľa znamená vo svojich dôsledkoch absolútne neohraničenú zodpovednosť sťažovateľa ako starostu obce za akékoľvek, čo i len najmenšie porušenie záväzkov obce a jej povinnosti.“. Podľa sťažovateľa „je nepochybné, že v prípade akejkoľvek zodpovednosti pri výkone verejnej moci, či pri výkone verejnej funkcie, zodpovednosť voči osobám, ktoré verejnú moc, či verejnú funkciu vykonávajú, musí vychádzať z konkrétnych ustanovení právnych predpisov a musia byť presne definované predpoklady aj rozsah zodpovednosti“. V nadväznosti na to sťažovateľ poukazuje na ustanovenia právnych predpisov regulujúcich zodpovednosť za škodu pri výkone verejnej moci, ako aj regresnú náhradu voči individuálnym verejným funkcionárom. Rovnako z dokazovania realizovaného súdmi v jeho kauze podľa sťažovateľa „nevyplývalo, že by do januára 2003, kedy sťažovateľ vykonával funkciu starostu obce [REDAKOVANÉ], bolo zistené porušenie finančnej disciplíny“.

17. Sťažovateľ ďalej podčiarkuje, že istinu spočívajúcu v cene za vykonané dielo si „obec [REDAKOVANÉ] ako náhradu škody neuplatňovala... Napriek opakovaným námietkam

zo strany sťažovateľa, že je absurdný taký právny záver v predmetnej veci, že istina je podľa práva ale príslušenstvo nie, a že záväzok zaplatiť istinu je uznaný, ale povinnosť zaplatiť úroky z omeškania súvisiace s nezaplatením istiny je už skutočnosťou stotožňovanou so škodou spôsobenou sťažovateľom, na tieto argumenty nedostal v napadnutom rozhodnutí, ani v žiadnom v konaní pred všeobecnými súdmi vydanom, odpoveď.“.

18. Sťažovateľ podľa jeho názoru „nedostal odpoveď na to, prečo súd neakceptoval jeho obranu námietkou premlčania. Sťažovateľ sa len domnieva, že tento stav je spôsobený neistotou súdu v otázke toho, aké konkrétne konanie sťažovateľa malo byť tým, ktorým bola spôsobená škoda, a kedy konkrétne škoda vznikla, či uzatvorením zmluvy, či prvým dňom omeškania s úhradou faktúr, či uplatnením sťažovateľovho práva v konaní 8Cb/27/2002, alebo podaním návrhu na exekúciu.“.

19. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vo vec samej nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa

- na spravodlivé súdne konanie, zakotvené v čl. 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde, zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/144/2015 z 21. 10. 2015 a postupom, ktorý mu predchádzal bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/144/2014 z 21. 10. 2015 a vracia vec Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie
Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

20. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

21. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

22. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

23. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

24. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

25. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

26. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Uvedený záver platí aj vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, a to vzhľadom na zásadnú totožnosť dikcie s čl. 46 ods. 1 ústavy.

27. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

28. Námietka sťažovateľa, podľa ktorej *„nie je zrejmé akú konkrétnu povinnosť mal porušiť ako starosta“*, je na prvý pohľad nedôvodná. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku veľmi zrozumiteľne zdôraznil, že sťažovateľ *„vo funkcii starostu obce porušil ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí...“*, a že *„porušil tak ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka...“*. Napokon aj sám sťažovateľ v sťažnostnej argumentácii uvádza, že *„zodpovednosť, za porušenie ktorej bola podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyvozená voči sťažovateľovi, je prevenčná povinnosť...“*. Evidentne si teda bol vedomý, porušenie akej povinnosti mu okresný súd i krajský súd vytkli.

29. Sťažovateľ tiež in abstracto kritizuje, že *„všeobecná prevenčná povinnosť, zakotvená v ust. § 415 nie je konkrétnou povinnosťou jedného konkrétneho subjektu“*.

voči inému konkrétnemu subjektu“. Citovaná argumentácia je podľa názoru ústavného súdu neprijateľná. Imperatív obsiahnutý v ktorejkoľvek právnej norme je formulovaný všeobecne, pretože sa má vzťahovať na neurčitý počet prípadov rovnakého druhu. Akceptácia sťažovateľovej námietky by znamenala, že porušenie príkazu podľa § 415 Občianskeho zákonníka v podstate in concreto neprichádza do úvahy, čo je v priamom rozpore s ideou racionálneho zákonodarcu, ktorý do právnych predpisov neinkorporuje svoju vôľu s vedomím, že by mala byť zbavená aplikovateľnosti v individuálnych prípadoch. Právne normy nemožno vykladať tak, že budú prakticky neaplikovateľné.

30. Ústavný súd neopomenul, že sťažovateľove dôvody majú svoju primeranú argumentačnú výstavbu, keď nadväzne namieta, že „povinnosť ustanovenú v tomto zákonom ustanovení neporušil, keďže k škode na majetku vo všeobecnosti nedošlo, keďže majetkové právo priznané rozhodnutím súdu jednému subjektu nemôže byť vo všeobecnosti vnímané ako škoda na majetku.. Plnenie a vymáhanie záväzkov vzniknutých podľa právnych predpisov a priznaných právoplatným súdnym rozhodnutím nemôže byť všeobecnou škodou na majetku, ktorá je predpokladaná v ust. § 415 Občianskeho zákonníka.“. Sťažovateľ však takto úplne ignoruje právny titul, z ktorého majetkové právo priznané rozhodnutím súdu vzišlo.

31. Skutková stránka prerokúvanej veci nesporne preukazuje, že sťažovateľ ako starosta obce, a teda štatutárny orgán obce oprávnený konať v jej mene a na jej zodpovednosť, nezabezpečil po právoplatnosti rozsudku na základe uznania včasnú úhradu judikovaného záväzku obce voči nemu ako podnikateľovi. Všeobecné súdy zhodnotili, že tým obci spôsobil škodu, ktorá sa stala právnym titulom majetkového práva obce voči nemu ako škodcovi. Je možné, že sťažovateľ v citovaných dôvodoch pod pojmom „majetkové právo“ má na mysli istinu pohľadávky, ktorá mu voči obci vznikla na základe zhotoveného diela a ktorá mu bola po práve okresným súdom v konaní sp. zn. 8 Cb 27/2002 priznaná. Pokiaľ však majetkové právo sťažovateľ chápe takto, zjavne účelovo opomína obsahovú stránku škody, ktorej náhrada bola obci voči nemu priznaná napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ten totiž vysvetlil, že „predmetom náhrady škody nie je cena diela, teda zhotovenia miestnej komunikácie, ale nároky súvisiace so vznikom pohľadávky

žalovaného ako podnikateľa a jej včasným neuhradením“. Okresný súd v súvislosti s tým podrobnejšie uviedol, že sťažovateľ si „svoje povinnosti... starostu obce po predložení faktúr obci, teda po dni 15. 11. 1999 nesplnil. Jeho úlohou vo funkcii starostu obce bolo konať tak, aby nedošlo k omeškaniu s úhradou a aby tým nevznikala škoda spočívajúca v úrokoch z omeškania. Žalovaný bol starostom ešte asi tri roky po dátume splatnosti faktúr za vykonané dielo, je preto dôvodné domnievať sa, že za uvedené obdobie bolo jeho povinnosťou zabezpečiť finančné prostriedky na úhradu faktúr a vyhnúť sa tak omeškaniu.“. Aj vo vzťahu k súdnemu poplatku v konaní sp. zn. 8 Cb 27/2002 okresný súd správne konštatoval, že vzhľadom na ukončenie tohto konania rozsudkom na základe uznania spor materiálne ani neexistoval a sťažovateľ, „ktorý bol zároveň aj starostom sa mohol ako podnikateľ s obcou dohodnúť mimosúdne, prípadne uzavrieť zmier...“. Napokon okresný súd aj k trovám exekúcie uzavrel, že hoci v čase začatia exekučného konania (29. apríla 2003) už sťažovateľ nevykonával funkciu starostu obce, vzhľadom na právoplatnosť rozsudku na základe uznania (14. marca 2002), keď ešte starostom obce bol, „mal možnosť exekúcii predísť uzavretím primeraného splátkového kalendára, ktorý by bol v možnostiach obce“.

32. Majetkové právo, ktorým sťažovateľ ako právom priznaným rozhodnutím súdu argumentuje, teda vzišlo z porušenia právnej povinnosti tak, ako to predpokladá § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V sťažovateľovom prípade išlo konkrétne o porušenie ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov zakotvujúcich povinnosť orgánov obce (teda aj starostu obce) hospodáriť s majetkom obce v prospech jej rozvoja obce a v prospech jej občanov, povinnosť orgánov obce majetok obce zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať, udržiavať ho i chrániť pred poškodením, zničením a stratou. S týmito povinnosťami adresovanými orgánom obce (starostovi obce, ktorým sťažovateľ nespochybniteľne bol) celkom prirodzene korešponduje všeobecnejšie formulovaná povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, teda povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na majetku.

33. Okresný súd i krajský súd vyhodnotili ustálený skutkový stav tak, že napĺňa aplikačne prepojené hypotézy uvedených právnych noriem. To je záver vyjadrujúci spôsob,

akým všeobecné súdy identifikovali v zistenom skutkovom stave zákonnosť ako právnu kategóriu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený, a tak ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. II. ÚS 519/2012). Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a to vzhľadom na už rekapitulované logické skutkové i právne nadväznosti, ktoré prípad sťažovateľa vykazuje a ktoré boli podstatné pre rozhodnutie krajského súdu o podanom odvolaní.

34. Sťažovateľ v sťažnosti namieta i nedostatočné vysvetlenie aplikovateľnosti ustanovení Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu na jeho kauzu, ktorého sa mal dopustiť krajský súd. K uvedenej kritike ústavný súd uvádza, že vo svojom odvolaní proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu (jeho fotokópia tvorí prílohu sťažnosti) sťažovateľ uvedenú námietku ako dostatočne zrozumiteľný a samostatný odvolací dôvod nesformuloval, preto sa ani krajský súd ako súd odvolací nemohol touto otázkou zaoberať, keďže podľa vtedy účinného § 212 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov bol nielen rozsahom, ale aj dôvodmi odvolania viazaný.

35. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

36. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v prípade, ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 399/2014). Keďže sťažovateľ neaplikovateľnosťou ustanovení Občianskeho zákonníka na jeho prípad v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu neargumentoval, hoci tak urobiť mohol, ústavný súd nedisponuje právomocou vecne sa predmetnou námietkou zaoberať.

37. Irelevantnou je aj obrana sťažovateľa, podľa ktorej nedostal uspokojivú odpoveď na údajný konflikt spočívajúci v tom, „že istina je podľa práva ale príslušenstvo nie, a že záväzok zaplatiť istinu je uznaný, ale povinnosť zaplatiť úroky z omeškania súvisiace s nezaplatením istiny je už skutočnosťou stotožňovanou so škodou spôsobenou sťažovateľom...“. Sťažovateľ celkom prirodzene nerozporuje právny záver, podľa ktorého na zaplatenie ceny vykonaného diela (istina) mal ako zhotoviteľ právny nárok. Ani všeobecné súdy konajúce v jeho veci v samotnom uzavretí zmluvy o dielo identifikovali „iba“ neetické správanie, nie však protiprávny úkon. Pokiaľ však ide o úrok z omeškania, nepochybne ide o inštitút plniaci aj sankčnú funkciu, keďže vznik nároku naň sa ex lege odvíja od omeškania dlžníka, teda od protiprávneho konania. Ani vo všeobecnosti preto nemožno vylúčiť skutkovú situáciu, v ktorej povinnosť zaplatenia istiny nebude povinnému spôsobovať škodu nahraditeľnú v právnom slova zmysle, ale úrok z omeškania už s ohľadom na pričítateľnosť protiprávneho konania konkretizovanému subjektu škodou bude. Tak tomu bolo i v prípade sťažovateľa, ktorý ako starosta obce (jej štatutárny orgán) bol povinný v mene obce vyvinúť právne relevantnú iniciatívu smerujúcu k tomu, aby judikovaný dlh obec uhradila včas a riadne, teda bez úrokov z omeškania, prípadne s čo najnižšími úrokmi z omeškania. Z dokazovania vykonaného okresným súdom však vyplynul záver opačný, a to pasivita sťažovateľa v čase, keď vykonával funkciu starostu obce. Právne vyhodnotenie, podľa ktorého istina pohľadávky sťažovateľa voči obci zo zhotoveného diela bola po práve, ale úroky z omeškania už predstavovali škodu spôsobenú obci sťažovateľom ako jej starostom, je podľa názoru ústavného súdu nielen ústavne

tolerovateľné, ale aj správne. Sťažovateľ nemôže namietat, že by mu tento údajný rozpor krajský súd nevysvetlil, keďže ten v napadnutom rozhodnutí o odvolaní jednoznačne konštatoval, že *„predmetom náhrady škody nie je cena diela,... ale nároky súvisiace so vznikom pohľadávky žalovaného ako podnikateľa a jej včasným neuhradením“*. Napokon, v tejto súvislosti nemožno opomenúť, že obec ako žalobca do žalovanej sumy škody ani cenu zhotoveného diela nepojala, v dôsledku čoho sa všeobecné súdy eventuálnym právnym posúdením istiny ako nahraditeľnej škody ani nemali dôvod zaoberať.

38. Poslednou zásadnou sťažnostnou námietkou je právny názor sťažovateľa, podľa ktorého *„nedostal odpoveď na to, prečo súd neakceptoval jeho obranu námietkou premlčania“*. Aj táto výhrada je prima facie nedôvodná. Krajský súd predsa vysvetlil, že *„exekučné konanie bolo začaté dňa 29.4.2003 a k prvej platbe zo strany žalobcu došlo dňa 9.3.2004. Znamená to, že až uvedeným dátumom začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota pre uplatnenie nároku žalobcu. Postupnými platbami tak dochádzalo k zmenšeniu majetku žalobcu a tým aj k postupnému začiatku plynutia premlčacích lehôt. Tieto lehoty však neuplynuli do 28.2.2005, kedy náhrada škody bola uplatnená v trestnom konaní.“* Sťažovateľ teda dostal od krajského súdu zrozumiteľnú odpoveď na to, ako škoda postupne vznikala (v nadväznosti na to potom samostatne plynuli premlčacie doby pri jednotlivých exekvovaných úhradách), ako aj na to, kedy došlo k právnej skutočnosti, s ktorou ráta § 112 Občianskeho zákonníka (uplatnenie nároku na náhradu škody obcou v súvisiacom trestnom konaní 28. februára 2005).

39. Pozornosti ústavného súdu neušla ani formulácia sťažnostného petitu, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ navrhol vysloviť porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nielen odvolacím rozsudkom krajského súdu, ale aj postupom krajského súdu, ktorý predchádzal vydaniu predmetného rozsudku. Keďže ústavný súd je návrhom sťažovateľa na rozhodnutie vo veci samej podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný, musel sa zaoberať aj touto časťou meritórneho návrhu. V odôvodnení sťažnosti však sťažovateľ proti postupu krajského súdu v odvolacom konaní nevzniesol žiadne konkretizované výhrady, ktoré by mohli signalizovať ústavnoprávny význam. Dôvody sťažnosti sa vyčerpávajú kritikou právneho

posúdenia veci krajským súdom a namietaním kvality odôvodnenia jeho rozsudku, čo sú ale výhrady smerujúce výlučne proti rozhodnutiu krajského súdu, nie proti jeho procesnému postupu.

40. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy...

41. V sťažovateľovom návrhu na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy úplne absentuje odôvodnenie, ktorým by vysvetlil časť sťažostného petitu navrhujúcu vysloviť porušenie jeho označených práv postupom krajského súdu, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku č. k. 15 Co 144/2015-553 z 21. októbra 2015. Sťažovateľ je pritom zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou.

42. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

43. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nedostatky návrhu (sťažnosti) nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, ak sťažovateľ disponuje kvalifikovaným právnym zastúpením – advokátom. Tento záver vyplýva zo stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010).

44. Z uvedených dôvodov ústavný súd predloženú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej postup krajského súdu predchádzajúci vydaniu jeho rozsudku č. k. 15 Co 144/2015-553 z 21. októbra 2015 odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

45. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a jej príloh uzatvára, že námietky prednesené sťažovateľom v prospech jeho návrhu na vyslovenie porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu i práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom krajského súdu č. k. 15 Co 144/2015-553 z 21. októbra 2015 už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vylučujú možnosť vyhovieť sťažnostnému petitu po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažnosť je preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde neopodstatnená, čiastočne ústavný súd ani nemá právomoc na jej prerokovanie (v časti o námietke uvedenej v bode 34) a v časti atakujúcej postup krajského súdu v konkretizovanom odvolacom konaní sťažnosť nespĺňa zákonom predpísané náležitosti.

46. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a návrhom na priznanie náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017